

hebben ingelaten. Indien zij slechts rustig voortleefden en tegenover de Gereformeerden geen geprononceerde houding innamen, gelijk in Amsterdam het geval was, bestond er voor zulke bemoeienissen niet direct aanleiding. Hun geringe aantal alsmede het taalverschil waren vanzelf factoren, welke aan het verkrijgen van een belangrijken invloed onder de Nederlandsche Gereformeerden wel in den weg moesten staan.<sup>21</sup> Moeten wij dus concludeeren dat de kerkelijke vergaderingen met de Brownisten betrekkelijk weinig contact hebben gehad, wij komen bij het naslaan van de werken der theologen uit het eerste gedeelte der zeventiende eeuw tot geen ander resultaat. Nergens ontmoeten wij een opzettelijke bestrijding der congregationalistische denkbeelden. Alleen van Franciscus Junius is het bekend, dat hij met die opvattingen van meer nabij in aanraking is geweest.<sup>22</sup> De roerige groep der Amsterdamsche Brownisten zond hem in 1598 een exemplaar hunner Confessie toe, welke toen in herdruk alsmede in Latijnsche vertaling verscheen.<sup>23</sup> Zij koesterden de hoop, dat Junius zich ten gunste van hun strijd tegen de Engelsche Staatskerk zou uitspreken. Dit feit gaf aanleiding tot een onderlinge correspondentie, in welke ook de Amsterdamsche predikanten Arminius en zijn Waalsche ambtgenoot Jean Taffin gemengd werden, en die, met eenige onderbreking, tot 1602 heeft geduurd. Junius heeft in deze correspondentie over de opstelling der bedoelde Confessie duidelijk zijn afkeuring te kennen gegeven en tevens nog andere bezwaren van formeelen aard naar voren gebracht. Tot een zakelijke bestrijding der Brownistische opvattingen is hij echter niet overgegaan. Het uitstrooien van twistzaden minde hij, volgens zijn eigen verzekering, niet; hij wenschte boven alles bedacht te zijn op den vrede der kerk. Ook achtte hij het in strijd met den eisch van Christelijke wijsheid, om zich over controverse kwesties uit te laten zonder vooraf de tegenpartij te hebben gehoord.<sup>24</sup>